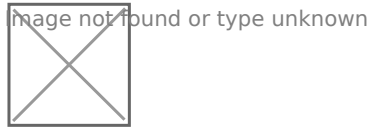

Κατασκήνωση... χωριό.. διακοπές: η ώρα του αποχωρισμού παιδιού & γονιού

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Φωτο: [ebaumsworld.com](#)

Φωτο: [ebaumsworld.com](#)

Λίγες μόλις ημέρες μετά το αίτημα γονιών να γράψω ένα άρθρο σχετικά με την κατασκήνωση και το γιατί ένα παιδί δυσκολεύεται να αποχωριστεί τους γονείς του, μια νέα γυναίκα και μητέρα δύο παιδιών σε μια από τις συνεδρίες μας θυμάται πόσο πολύ της άρεσε η κατασκήνωση όταν εκείνη ήταν παιδί.

Αναπολεί με πολύ τρυφερότητα και ζωντάνια την περίοδο της αναμονής για την έναρξη της περιόδου της κατασκήνωσης. Για εκείνη η κατασκήνωση ήταν ένα διάδρομο από τη δύσκολη καθημερινότητα που ζούσε στο σπίτι. Οι γονείς της αναλώνονταν σε ατελείωτες συγκρούσεις, σιωπηλές και μη, με μοναδικό σκοπό την επικράτηση του ενός έναντι του άλλου. Τα καθημερινά βλέμματα καθρέφτιζαν μόνο πίκρα, απογοήτευση, θυμό, αδικία και η ίδια χωρίς να το πάρει είδηση είχε αναλάβει το ρόλο να τους ευχαριστεί και να τους ανακουφίζει από τον πόνο τους. Η κατασκήνωση φάνταζε ως η μόνη ευκαιρία να ζήσει λίγο ανέμελα – χωρίς φυσικά να ξεχνά ποτέ και τι αφήνει πίσω της.

Την ίδια εβδομάδα, μια άλλη γυναίκα μου μιλά για την αγωνία της ότι η εξάχρονη κόρη της δεν θέλει να την αποχωρίζεται. Σε λίγο καιρό το παιδί θα πάει στο χωριό να μείνει με τους παππούδες μέχρι να πάρει εκείνη κι ο άντρας της την άδειά τους. Αναρωτιέται πώς θα φύγει το παιδί, όταν “είναι κολλημένη πάνω μου”. Πέρα από τις ώρες του σχολείου, “την υπόλοιπη μέρα θέλει να είναι συνεχώς δίπλα μου κι αν είναι δυνατόν να μου κρατά και το χέρι. Ούτε για ύπνο το βράδυ δεν πάει μόνη της. Θέλει να κοιμάται δίπλα μου” μου λέει με πολύ αγωνία και ενοχή στη σκέψη, ότι κάνει δεν έχει κάνει σωστά με το παιδί της. Το βλέμμα της όμως κρύβει και μια ευχαρίστηση από αυτή τη στάση της κόρης της. Σαν να νοιώθει και μια ανακούφιση που έχει δίπλα της το παιδί. Όταν τη ρωτάω πώς είναι με τον άντρα της χαμηλώνει το κεφάλι και βουρκώνει. Αυτή η γυναίκα στο γάμο της δεν βιώνει ούτε συντροφικότητα, ούτε κοντινότητα, ούτε έρωτα, ούτε χαρά. “Και το χέρι του παιδιού είναι πραγματικά βάλσαμο” παραδέχεται στον εαυτό της λίγη ώρα μετά,

συνειδητοποιώντας ότι εκείνη έχει ανάγκη το παιδί δίπλα της και όχι το παιδί εκείνη.

Γιατί αναφέρω αυτές τις δύο ιστορίες; Η πρώτη ιστορία μας μιλά για ένα κορίτσι που είχε αναλάβει το ρόλο της φροντίδας των γονιών χωρίς η ίδια να παίρνει φροντίδα. Μέσα στα παιχνίδια εξουσίας ανάμεσα στους γονείς η φροντίδα του παιδιού είχε εντελώς ξεχαστεί. Η κατασκήνωση για αυτό το κορίτσι εκτός από στιγμές ξενοιασιάς θα της προσέφερε και φροντίδα. Εκτός από τις ευθύνες που θα είχε – έτσι κι αλλιώς ήξερε πολύ καλά να τα βγάζει πέρα με δύσκολες ευθύνες – θα γινόταν για λίγες μέρες μια «μικρή πριγκίπισσα» μέσα στο πλαίσιο της ομάδας. Θα γινόταν σημαντική, θα έπαιρνε αξία. Κι αυτό είναι πολύ σημαντικό για ένα παιδί. Η δεύτερη ιστορία μας περιγράφει ένα παιδί που δεν μπορεί να αφήσει πίσω τη μητέρα του που υποφέρει. Αυτό το παιδί γίνεται σημαντικό μέσα από αυτό το ρόλο και δύσκολα τον αποχωρίζεται. Δύσκολα αποχωρίζεται και το θρόνο και τη μητέρα του. Ο θρόνος την εξυψώνει. Ο θρόνος την κάνει σημαντική, τη γοητεύει. Αυτός ο θρόνος όμως και πολλή μοναξιά για αυτό το εξάχρονο κορίτσι. Αυτός ο θρόνος όμως δεν επιτρέπει ισότιμη σχέση. Δεν επιτρέπει ανέμελο παιχνίδι. Δεν επιτρέπει «παιδική αθωότητα» και θα μετατρέψει το εξάχρονο κορίτσι σε ένα «πιο ώριμο από την ηλικία του παιδί, που προτιμά να κάνει παρέα με μεγαλύτερους και το οποίο από πάντα τα έβγαζε πέρα μόνη του».

Τι σημαίνουν όλα αυτά; Πολλές φορές μια δυσκολία του παιδιού μπορεί να μην έχει καμιά σχέση με αυτό το οποίο φαίνεται να το δυσκολεύει. Το θέμα του αποχωρισμού από τους γονείς είναι ένα τέτοιο θέμα. Οι δύο ιστορίες αυτό ακριβώς περιγράφουν. Και χρειάζεται να είμαστε σε εγρήγορση για να το πάρουμε είδηση. Τα παιδιά αναλαμβάνουν ρόλους χωρίς να τους έχει ζητηθεί ευθέως. Τα παιδιά βλέπουν με άλλα μάτια και «τρυπώνουν» σε θέσεις που νοιώθουν να τους έχουν ανάγκη. Στο δικό τους GPS ο μόνος και μόνιμος προορισμός είναι «η φροντίδα του γονιού». Νοιώθουν υποχρεωμένα να το κάνουν, χωρίς να ξέρουν γιατί και πώς. Χωρίς να ρωτήσουν και χωρίς να ερωτηθούν για αυτό. Είναι η δική τους δουλειά. Ακόμη κι αν φαίνεται πολλές φορές περισσότερο να «τυραννούν» παρά να «φροντίζουν» χρειάζεται να καταλάβουμε λίγο περισσότερο τι συμβαίνει στην πραγματικότητα.

Κάθε είδους δυσκολία με το παιδί μας δίνει τη δυνατότητα να το γνωρίσουμε και να το καταλάβουμε καλύτερα. Κι ενώ αυτό μπορεί να ακούγεται χρονοβόρο και δύσκολο – και ποιος έχει χρόνο αυτή την εποχή ;! – συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Γιατί, αυτό στο οποίο δεν θα του δώσουμε το χρόνο που χρειάζεται τη στιγμή που χρειάζεται θα το βρούμε μπροστά μας αργότερα και θα χρειαστεί να δώσουμε και χρόνο και χρήμα έχοντας ήδη χάσει και την ευκαιρία να γνωρίσουμε το παιδί μας και τον εαυτό μας.

Πηγή: [kepsy.gr](https://www.kepsy.gr)